Р Е Ш Е Н И Е
№ 3167

гр. София, 12.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 23 състав,** в публично заседание на 28.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **1874** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.215, ал.1 от ЗУТ и е по реда на Дял Трети от АПК, вр.чл.219 от ЗУТ.

Със Заповед №РД-30-13/28.01.2014 г., издадена от директора на Дирекция ”Общински строителен контрол”, Направление „Архитектура и градоустройство”-Столична община, на основание чл.225а, ал.1, във връзка с чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, е наредено на [фирма],[ЕИК] да премахне незаконен строеж: “Електрохидравлична бариера, затваряща вътрешно алейно пространство на територията на „Медицинска академия“, находящ се в УПИ II-за стоматологичен комплекс на МА-МУ, кв.387А, м.“бул.Б.“ по плана на [населено място], с административен адрес:гр.С., район „Т.“-СО, [улица].

Така издадената заповед, в срока по чл.215, ал.4 от ЗУТ, е оспорена от [фирма], с банкетна жалба.

В ос.з. пред Административен съд-София град, жалбоподателят се представлява от адв.Б., които поддържа жалба и моли за уважаването ѝ, като и за присъждането на направените за производството разноски, за които представя списък по чл.80 от ГПк, вр.чл.144 от АПК.

Ответникът се представлява от юрисконсулт С., който моли за постановяването на решение, с което жалбата да бъде отхвърлена по съображенията, изложени в писмения отговор на жалбата от 13.02.1014 г. Иска и присъждането на разноски за съдебното производство, а при условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение-чл.78,

ал.5 от ГПК, вр.чл.144 от АПК.
Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законо-съобразността на оспорения административен акт.
Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:
Жалбата е допустима.
Подадена е срещу акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред, от лице с правен интерес от оспорването и при спазване на 14-дневния преклузивния срок за подаването й по чл.215, ал.4 от ЗУТ.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Заповедта е издадена от компетентен орган- директора на Дирекция „Общински строителен контрол”-Столична община. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.225а, ал.1 от ЗУТ /Нов- ДВ, бр.82/2012 г., в сила от 26.11.2012 г./ и Заповед № РД-09-1423 от 05.12.2012 г., с която кметът на Столична община е делегирал правомощието си за издаване на заповеди за премахване незаконни строежи по чл.225а, ал.1 от ЗУТ на директора на Дирекция „Общински строителен контрол”-Столична община.
Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт-чл.59, ал.1 и ал.2 АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания, но са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при изясняването на релевантните за случая факти, довели и до неправилни изводи по приложението на материалния закон.
Фактическите установявания на органа се съдържат в редовно съставения КА № 6600-641-1/17.12.2013 г. и са възпроизведени в съдържанието на оспорената заповед, като е изложено, че имотът, в който е изпълнен строежът, е публична държавна собственост, съгласно А. №01617/31.05.1999 г. /приложен по преписката/. Строежът е изпълнен и се ползва от [фирма] и представлява електромеханична бариера с височина на стойката 80 см. и дължина на рамото-300 см., закрепена трайно под асфалтовата настилка на вътрешната алея. Изпълнен е между складовите помещения на [фирма] и [фирма], и е захранен с ел.енергия. Строежът е извършен след 2013 г. и за него не могат да бъдат приложени разпоредбите на § 16 от ПР на ЗУТ и §127 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ /обн.ДВ, бр.82 от 2012 г., в сила от 26.11.2012 г./. Строежът е VI-категория, съгласно чл.137, ал.1, т.6, във връзка с чл.147, ал.1, т.2 от ЗУТ. В оспорената заповед е обсъдено и намерено за неоснователно депозираното срещу КА възражение с вх.№6600-642-17/201.2.2013 г., поради липса на приложени към него доказателства за законността на строежа.
Видно обаче от прието и неоспорено от страните заключение на вещото лице- инж.В. Т. Г. и устния доклад към него в о.с.з. на 28.04.2014 г., процесната бариера представлява самостоятелно обособено преграждение, монтирано с укрепване върху определена площ от настилката на вътрешно алейно пространство и има характеристиката на преместваем обект по чл.56, ал.1 от ЗУТ, както с оглед на своята функция-обслужваща търговската дейност в района, така и с оглед на естеството му . Процесният обект представлява метална кутия с размери 20 см/30 см/100 см, в която е

разположена и монтирана електрическата и механична система на задвижващия механизъм; подвижно рамо /самата бариера/, с дължина около 3,0 м. Самата метална кутия представлява цялото устройство, което се доставя и закрепва в земята по някакъв начин- с болтове или със заварки. Независимо от начина на закрепване, металната кутия може да бъде демонтирана и преместена, като се развият болтовете, съответно като се срежат заварките. В Случая, поради направеното бетоново прагче не се вижда как е закрепена /с болтове или заварки/. Б. прагче обаче не е пречка, кутията да бъде демонтирана и преместена, без да се разрушава.

Въз основа на заключението на вещото лице, което съдът кредитира, като компетентно, обосновано и неоспорено от страните, приема, че изводите на административния орган за наличие на строеж по смисъла на на § 5, т.38 от ДР на ЗУТ са успешно опровергани. Процесният обект покрива признаците на преместваем обект по смисъла на т.80 (Нова - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.11.2012 г.), § 5 от ДР на ЗУТ- „обект, предназначен за увеселителна, търговска или друга обслужваща дейност, който може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и възможност да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя“.

Неправилното квалифициране на обекта, като строеж е довело до неправилно приложение на материалния закон, което обуславя отмяната на оспорената заповед на това основание-чл.146, т.4 от АПК. Обектът не е строеж и за него е неприложима разпоредбата на чл.225а, ал.1, във връзка с чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, пораждаща правомощието на органа да издаде оспорената заповед.

На основание чл. 143, ал.1 АПК своевременно направеното искане на жалбоподателя е основателно и ответникът следва да му заплати съдебни разноски в размер общо на 230 лева, от които 50 лева-заплатена държавна такса и 180 лева-възнаграждение за вещо лице. За уговореното адвокатско възнаграждение в раздел IV от договора за правна защита, съдействие и упълномощаване /л.17-л.18 от делото/, в размер на 600 лева, без ДДС или 720 лева с ДДС, няма представени доказателства до приключване на устните състезания по делото за заплащането му в брой или по банков път, за което следва да е издадена фактура в деня на плащането или при заверяване на сметката на изпълнителя. Представения списък на разноските по чл.80 от ГПК е условие за допустимост на молбата по чл.248, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, но не доказва заплащането на уговореното адвокатско възнаграждение-т.1 и т.2 от Тълкувателно решение №6/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл.5-то от АПК, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], Заповед №РД-30-13/28.01.2014 г., издадена от директора на Дирекция ”Общински строителен контрол”, Направление „Архитектура и градоустройство”-Столична община, Заповед №РД-18-128/26.08.2013

г., издадена от директора на Дирекция ”Общински строителен контрол”, Направление „Архитектура и градоустройство”-Столична община.
ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА, Дирекция „Общински строителен контрол” да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата в размер 230 /двеста и тридесет/ лева, разноски за производството по делото.
Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано /чл.215, ал.7от ЗУТ/.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: